

O tom, jak se Jahoda Lahoda začal sám oblékat.

Ne že by se Jahoda Lahoda neuměl sám obléknout. On by to i uměl, ale nebavilo ho to. Vždycky se strašlivě vztekal. Tu se mu hlava zamotala do nohavice, tu noha do rukávu, a úplně vždycky se mu zákeřně prohodily boty. To pak šla každá noha úplně opačným směrem. Takhle přece vůbec nejde chodit.

„Pomóc!“ křičel na celý les, „Nemůžu! Neumím!“ Dokonce začal říkat takové věci jako: „Nejde to!“ Rozčiloval se třeba i celé ráno, dokud některý z ostatních Žifulíků Jahodu Lahodu neoblékl, tak jako se oblékají mimina.

Pak už to šlo pořád dokola. Dokonce si na to udělali takový rozpis, aby se vědělo, v jaký den, který Žifulík Jahodu Lahodu obléká. Ráno z pyžama do montérek, v poledne z montérek do obědových kalhot, po obědě z obědových kalhot do zahradních tepláků a večer ze zahradních tepláků zase do pyžama.

A tak se stalo, že se Jahoda Lahoda přestal snažit oblékat sám. Pro všechny to bylo rychlejší a příjemnější, než se pořád s Jahodou dohadovat a poslouchat jeho nářky.

Jediný, kdo neustále brblal, byl Hubka Pupka. Ten totiž strašlivě rád jedl. Zvláště po ránu. Každé ráno si hezky přivstal, uvařil si šiškový čaj a namazal si poctivý krajíc chleba pampeliškovým máslem. Všechno si to hezky připravil na stolek před domkem, sedl si do křesílka a vychutnával si hrádečkovské ráno. Zbožňoval, jak ho sluníčko šimrá ranními paprsky na nose. Jenže když pomáhal Jahodovi Lahodovi, nikdy se nestihl pořádně nasnídat a celý den měl zkažený.

„Kluci, takhle to nejde,“ prohlásil jednoho dne Hubka Pupka. „Vždyť ten Jahoda Lahoda už je takovej velkej trpaslík, a my ho oblékáme pořád jako mimino.“ Žifulíci mu dali za pravdu a odsouhlasili si, že se s tím Jahodou Lahodou musí něco udělat.

Druhý den ráno vyskočil Jahoda Lahoda z postele. Ani oči ještě neotevřel, protáhl se, zívnuł úplně na celé kolo a zvedl ruce. Čekal. A čekal. A čekal. Ale nikdo mu pyžámko nesundával, nikdo mu montérky neoblékal. Otevřel jedno oko. Druhé oko. Neviděl nikoho.

„Haló! Klucí! Je čas! Dneska bych prosil červené montérky, jdu barvit jahůdky pro Bartoloměje a Jeronýmka na jejich zahradě!“

Nic.

„Ale no tak, kluci. Mám tam strašlivě moc práce. Víte, kolik jich tam je ještě zelených?“

Nic.

„Kdo má dneska službu na oblíknutí Jahody Lahody, co?“ vykřikoval stále ještě žertovně Jahoda Lahoda.

Nic.

„Teda kluci, vy jste ale...“ začal pomalu natahovat.

Nic. Jen Liška Šiška se protáhl ve své postýlce a překulil se na druhou stranu.

Tak tam takhle Jahoda Lahoda stál a čekal, až ho někdo oblékne. A strašlivě u toho nadával. Žifulíci se mezitím probouzeli, převlékali, snídali a vůbec si Jahody Lahody nevšimli.

„Vy vůbec nejste kamarádi,“ křičel Jahoda Lahoda, „kamarádi si mají pomáhat!“

Jahoda Lahoda se nakonec urazil. „Tak víte co? Tak mi nepomáhejte. Já pomoci nepotřebuju. Klidně zůstanu v pyžámu celý den!“ A uraženě odkráčel rovnou do lesa, kde se nasnídal ze svých borůvek, což neměl dělat, protože si pokecal čisté pyžamo. A nebylo to naposledy, co se ten den pokecal.

Dopoledne barvil jahody na Krobovic zahradě. Jahoda Lahoda se pokecal. K obědu měli mechovou polévku. Jahoda Lahoda se pokecal. K svačině pekl Jahoda Lahoda oSTRUŽINOVÉ buchty. Jahoda Lahoda se pokecal na to pokecané, takže na jednom fleku měl ještě jeden.

Odpoledne bylo třeba opravit krmítko pro srnky. Jahoda Lahoda se pokecal. Neptejte se, jak je možné pokecat se krmítkem pro srnky. Pokecal se. Večer jeho pyžámko hrálo všemi barvami podle toho, co kde ten den dělal. Ale byl spokojený. Když seděl na postýlce a čekal, než se ostatní Žifulíci převléknou do svých pyžámek, škodolibě poznamenal: „Já stejně nevím, kdo to převlíkání vynalezl. Ráno se probudíte v pyžámku, večer jdete spát v pyžámku. Je úplně zbytečný se mezitím převlíkat.“

Tak to šlo několik slunečních dní. I přesto, že byl Jahoda Lahoda stále pokecanější zdálo se, že mu to nijak nepřekáží. Pyžámko si sem tam vypral v potůčku speciálním stylem „dva v jednom“ aneb „peru a meu najednou“. Což považoval za další výhodu nepřevlékání. Ušetří za praní. Nebo za mytí. Záleží na tom, jak styl „dva v jednom“ berete.

Zdálo se, že do prvních mrazů má vystaráno. A do té doby se kamarádi určitě obměkčí.

Jenže pak začalo pršet. Co pršet. Lilo jako z konve!

Vždycky když začne pršet, má každý Žifulík v lese nějakou práci. Žilka Pilka musí otevřít kořeny stromům, aby mohli pít. Mecháček Pecháček kontroluje mech, jestli je ho dost, aby pojal všechnu přebytečnou vodu. Liška Šiška obíhá lopuchy, jestli jich je dostatek pro všechna

zvířátka. Kamínek Ramínek má spoustu práce s hlídáním potoků a pramenů, aby neutekly. Hubka Pupka látá děravé babky, protože ty, když zmoknou, strašlivě nadávají.

Jahoda Lahoda musí zakrýt jahody a maliny a borůvky, které nedávno nabarvil, aby je déšť nesmyl. To by pak byly zase nezralé.

Takže vždycky když začne pršet, skočí Žifulíci do svých nepromokavých kalhot a pláštěnek a holínek, obléknou Jahodu Lahodu a rychle utíkají ven. Jenže tentokrát byl Jahoda Lahoda uražený v lese, a než stačil doběhnout domů, byli už všichni Žifulíci pryč.

„Jahody pro Bartoloměje a Jeronýma!“ vzpomněl si Jahoda Lahoda. „Vždyť ty jsou čerstvě nabarvené, a když je neochráním, barva se smyje a budou zase nezralé!“

Najednou Jahoda o něco zakopl a málem se rozplácl na podlahu jak široký tak dlouhý. A hele! Kamarádi mu tu připravili jeho dešťové oblečení, kdyby si to přece jen rozmyslel a rozhodl se obléknout sám. Nedalo se nic dělat. Musí to alespoň zkusit!

Jahoda Lahoda se dal do boje se záludným a zákeřným oblečením. Byl to boj vyrovnaný. Několikrát skončil zamotaný v nohavicích pod postelí. Následně chytal tričko po celém žifuličím domku. Holínky lítaly na všechny strany, takže jednu musel lovit z lustru v kuchyni a druhou z vany v koupelně. Ale Jahoda Lahoda to nevzdal. Pořád znovu a znovu si zkoušel oblečení a holínky navlíknout... až se to podařilo. Tím, že si kalhoty oblékl opačně, si radost kazit nebudeme. Příště už to bude perfektní. Nebo přespříště. Jednou určitě.

Zbývalo už jen obléct pláštěnku, což Jahoda Lahoda udělal hned, jakmile zjistil, která ruka, do kterého rukávku patří. A vyrazil na záchrannou akci.

Déšť stačil smýt jen jednu, tu nejmenší jahůdku úplně vzadu. Ale většina z nich zůstala červená. A tak jich Jahoda Lahoda natrhal hrst na malý bílý talířek, který mu tam nachystala máma kluků, a dal je klukům za okno. Na oslavu toho, že už se naučil oblékat sám.

Když se Jahoda Lahoda vrátil do domečku, už tam na něj čekali všichni Žifulíci. Byla velká sláva, že už to s tím oblékáním zvládnul sám. Jahoda Lahoda přišel na to, že mu kamarádi s oblékáním pomohli úplně nejvíc ve chvíli, kdy mu s ním pomáhat přestali. A že jim to nepomáhání dalo zabrat!

Když Žifulíci zjistili, že má Jahoda Lahoda obráceně kalhoty a naruby tričko, nabídli mu, že spolu nakreslí návod na oblékání. Pověsí ho nad postel a Jahoda pak bude vědět, co a jak má oblékat. Ono totiž vážně není vůbec jednoduché se v tom vyznat. Zvlášť, když jste v oblékání začátečník.

Nakreslit takový návod není jednoduché. Kdo někdy zkoušel namalovat návod na oblékání spodárů, mi dá za pravdu. Ale nakonec se to povedlo. Všechno totiž jde, když se chce.

Časem Jahoda Lahoda přestal návod potřebovat, a tak ho pověsil nad postýlku Bartolomějovi. Ale ani on ho nepotřeboval moc dlouho.

Ted' Jahodův návod čeká na dobu, až se začne učit oblékat Jeroným.

Náš příběh

Kdo Jahodu Lahodu oblékal?

Co Žifulíci jednoho rána (ne)dělali?

Jak Jahoda Lahoda vyřešil to, že mu nikdo nepomohl se převléknout?

Co donutilo Jahodu Lahodu se převléknout sám?

Co na konci příběhu Žifulíci slíbili, že Jahodovi Lahodovi k oblékání vyrobí?

Váš příběh

Máte vlastní návod na oblékání?

Jak by to vypadalo, kdyby ses ráno nepřevlékl/a z pyžámka a vyrazil/a takhle třeba na nákup, do školky nebo na výlet autobusem?

Myslíš, že by mohl jít táta nebo máma do práce v pyžamu?

Proč nemůžeme spát v tom, v čem si přes den hrajeme?